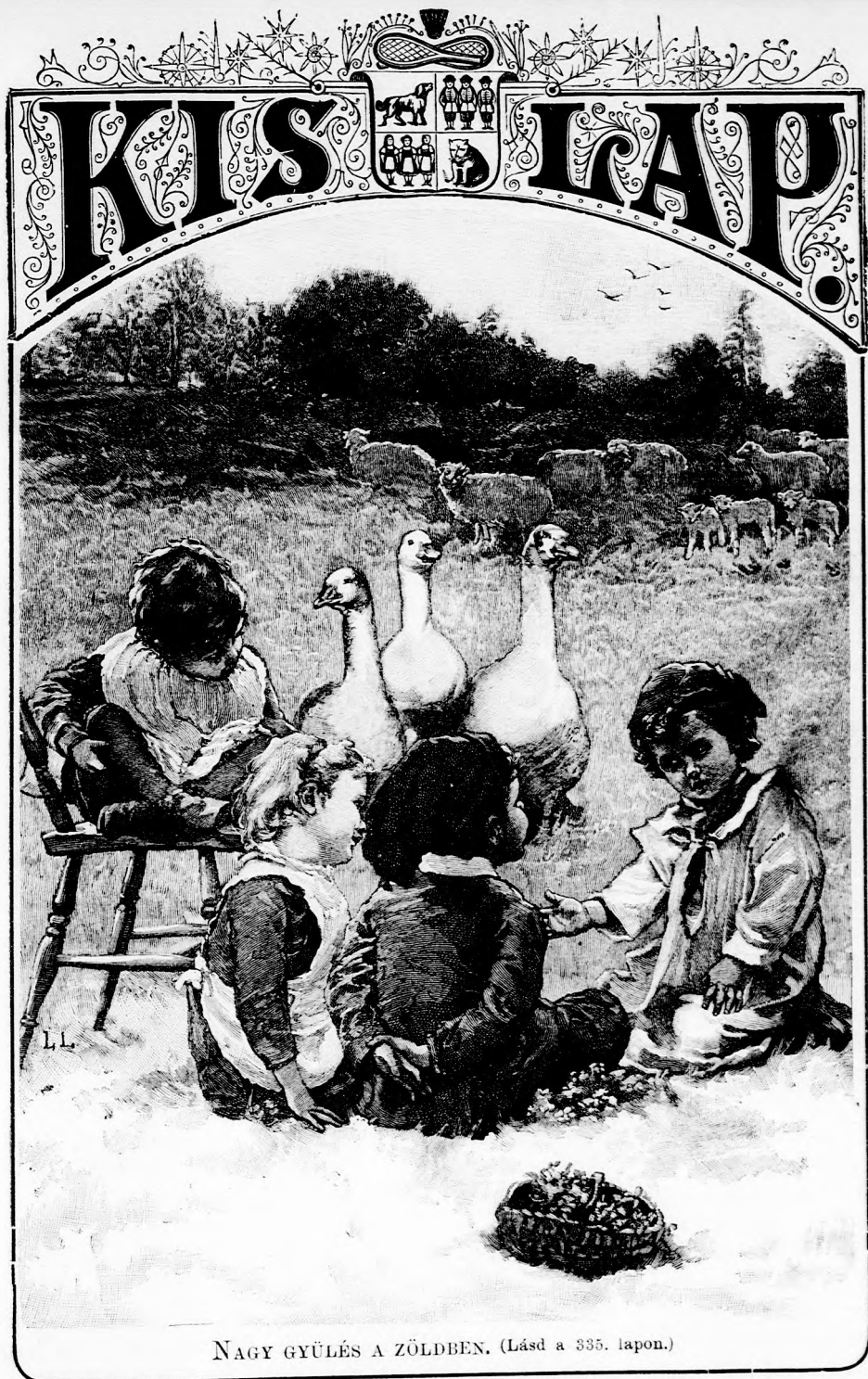


SZÁM.

beszé-
gyszer
ír oly
d kell
erünk
milyet
k bizd
akkor
Hona
örrejt-
karok
gyok :
nömre
ztetek
han-
ct roj-
melyet
ncsian
riella
legott
milia.
e nem
sorsal
riska.
Kata
abinyi
fogom
ehet a
ubner
» Kis
örven-
ató, de
adtán,
megne-
mikor,
gyben
n s az
ricza.
vasóim
p«-pal
bekül-
beteg-
gy-egy
yógyu-
zegény
lkodol,
váltás«
itthon
ek : a
ditsuk.
n elol-
atosan
ni ölel

zinyo-
i tábla
amából
naeum
tere 3.

um-épület.



NAGY GYÜLÉS A ZÖLDBEN. (Lásd a 335. lapon.)

XLVI. kötet, 19. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. május 13-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

A DOKTOR UR NÖVENDEKEL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)



PIROSKA váltig csodálkozott. Ok ott a hegységben nem találkoztak senkivel, nem láttak senkit. És a hegyen tuli faluból való fiu honnan tudhatta, hogy a doktor bácsihoz kell beszólni? No de mindegy, akárki volt. Megmentette őket.

Természetesen megígértették Piroskával, hogy többé nem fog bele semmi ilyen fajta veszedelmes vállalkozásba, ugy sem az ő dolga az, hogy Dezsőt megkeresse. Piroska sohajtva ígérte meg. Arról meg volt ugyan győződve, hogy ő csakugyan nem sokat tehet; de már a felől nem volt olyan biztos, hogy Dezső nem lappang-e mégis itt közel és Rudi nem segíti-e? Mert igaz, hogy Rudi nagyon kedves, derék fiu; de hát a fiuk mégis hamar megegyeznek az efféle kalandos daczoskodásban. Dezső és Rudi nagyon jó pajtások.

És ebben alig ha nem Piroskának volt igaza. Láthatott volna csak másnap déltájban tul a közeli erdős dombokon, föl arra a veszedelmes helyre, ahol tegnap este olyan halálos félelmet állott ki. Most már ismét enyhe tavaszi nap ragyogott, a megkéssett hónak nyoma is eltűnt. Ismét mosolygó, csábító volt a szép természet.

Ki is csalt már két látogatót. Ott álltak a magas bércezen, egy kis vadász-kunyhó ajtajában. De aligha a vadregényes tájban gyönyörködtek, mert biz' annak oda sem néztek s egyikök daczos, elszánt hangon szolt:

— Most már magad is beláthatod, hogy nem maradhatok itt tovább. Kilestek. Itt

most már rám találnak. Már pedig engem nem visznek el abba az intézetbe, inkább a világ végeig bujdosom!

Nem nehéz kitalálni, hogy aki ott a vadász-kunyhó előtt oly elszántan fogadkozott a világgá bujdosásra, az nem volt senki más, mint Dezső barátunk. És aki hallgatta, abban Rudira ismerünk rá, ám-bár nem arra a vidám, tréfás fiura, amilyenek ott lenn a völgyben ismerik. Itt a magasban szörnyen komoly képpel felelt Dezsőnek:

— Egy csöppet sem látom át, hogy már tovább nem maradhatnál itt. Nem tudja senki, a lányok sem tudják, ha talán gyanítottak is valamit és utánam jöttek. No, jó szerencse, hogy itt nem vesztetek, mert én a rövidebb uton siettem haza a fürgeteg elől s nem találkoztam volna velök. Nem is sejtik, hogy te mentetted meg őket. Én bizony nem tudom, hogy mikor a hóvihár már kitört, neki mertem volna-e indulni a völgynek. Nyakadat szeghetted volna.

— Csak nem engedhetem, hogy itt veszszenek? Magam nem birtam volna őket levinni, hát értesíteni kellett az otthon levőket. De attól félek, hogy az a legény elárult.

— Attól ne félj. Hallottam a doktor bácsitól, hogyan tudta meg, hol vannak a lányok. A legény éppen csak annyit mondott el, amennyit meghagytál neki. Ez hát rendben volna; de az nagyobb baj, hogy oda adtad neki a két huszaskádat. Van-e még pénzed?

— Most már egy fillérem sincs, felelt Dezső kelleetlenül. De az nem baj. Az a kevés pénz ugy sem tartott volna sokáig. Végre sem maradhatok örökre itt a hegy

tetején, még ha nem fedezik is föl a buvó-helyemet.

— Persze, hogy nem maradhatsz itt sokáig. Csak az a baj, kedves pajtás, hogy ha messzebb vándorolsz, már oda én alig mehetek utánad a jó hírrel, ha a doktor bácsi meggondolja a dolgot és belé egyezik, hogy itthon maradj.

— Igen, ha meggondolja! De hát ha nem? Vagy ha még sokáig szánja rá magát? Mondhatom, csöppet sem mulatságos itt élni. Te sem fogsz sokáig minden nap följárhatni s ekkor aztán éhen veszhettek.

— Biz' az igaz. De mit csinálhatsz? Ha odább mégy, csak rosszabbul jársz; ha pedig megjelenesz valamely faluban vagy majorban, mindjárt elfognak, mert eddig már mindenütt értesítve vannak.

— Azért mégsem megyek vissza, nem tágitok!

Komorán, daczosan mondta ezt Dezső, de nagyon elgondolkozott utána. Rudi pedig szintén gondolkozni látszott, aztán vállvonogatva mondá:

— Hiszen nem is mondom, hogy tedd. Ámbár még nem tudjuk, mit akart itt Piroska voltaképen? Hát ha valami jó izennel akart fölkeresni?

— Persze, majd azt ő reá bizzák! Tudom én, mért jött. Rá akart beszélni, hogy térjek vissza, engedelmeskedjem. Ezek a lányok egyebet sem tudnak.

— No, azért ne haragudjál rá, ne beszélj róla olyan kicsinylőleg. Lám, az nehéz dolog volt, amire tegnap vállalkozott. Ilyet csak az tesz, aki nagyon szeret. Én is látam, mennyire busul és sir miattad, éppen mint ha a testvére volnál. Azt ő nem tudja, hogy te bizony nem sokat törődöl vele.

— Az nem is igaz! pattant föl Dezső. Én is szeretem... Piroska nagyon kedves, jó leányka és már én is úgy voltam vele, mint ha édes testvérem volna. Sajnálom is, hogy el nem bucsuzhattam tőle. Majd ha találkozol vele, mondd is meg neki.

— Már azt biz' én nem mondom, mert úgy sem hinné el. Akit én szeretek, azt nem hagyom ott szó nélkül a faképnél. Mikor én csak három napra megyek is el hazulról, úgy el-elbucsuzgatunk azzal az én jó kis Janka hugoescámmal, mint ha az Operenciás tengerre indulnék. Én bizony sokat megteszek annak a kedviért, akit szeretek.

— Ej, hiszen a Piroska kedviért csak nem csukathatom magamat a konviktusba!

— Persze hogy nem. Hiszen nem is mondom. Nem is tehetsz most már semmit, ha innen odább vándorolsz. Idáig eljött utánad szegény Piroska, de már azt igazán nem kívánhatod, hogy a világ végig utánad bolyongjon, ha valami mondani valója van.

— Jól van no, hát nem megyek. Tudd meg tőle, csakugyan van-e valami mondani valója?... Persze... egészen ok nélkül nem kapaszkodott volna ide... legalább elbucsuzunk.

Kevéssel utóbb vigan füttyörészve ereszkedett Rudi lefelé a sziklás ösvényen.

— Nehezen puhul Dezső barátom, de mégis puhul, szólt magában. Hanem ugyan csak próbára teszi az eszemet. No, majd csak kifundálok mindig valami újat, míg egészen meg nem puhul. Nem ereszttem odább, amilyen igazán vig Rudi a nevem. Még bizony bajba keverné magát.

A baj bizony nem is maradt el. Még pedig olyan módon és olyan mértékben kö-

vetkezett be, amint azt Rudi éppenséggel nem várta. Pedig, hogy megtörtént, abban egy kis része neki is volt.

Még ugyan-azon a napon délután Rudi már ismét ott volt a vadász-kunyhónál. Mert most valóságos izenetet adott át Piroskától, fontos izenetet. Reggel még maga sem hitte volna, hogy ilyen mondani

valója lesz. Tulajdonképen nem is értette maga sem az izenetet. De hát elég, ha Piroska érti.

Piroska pedig csakugyan értette. De ki-mondani nem merte, ámbár nagy erőlködésébe került, hogy ne beszéljen róla. Nem is csoda, mikor az öreg báróné csak úgy félig-meddig mondott valamit.



KIBÉKÜLÉS. (Lásd a 299. lapon.)

Mert alig hogy megebédelt Piroska, már ott volt a báróné hintaja, hogy elvigye látogatóba a kastélyba. Piroska nem volt nagyon mulatós kedvében, de természetesen mégis csak el köllött mennie, mikor tegnap Blanka és Évike maguk hívták meg és most a kocsit is elküldték. Kevés idő

mulva már ott volt a kastélyban, hol nagyon szivesen látták. Maga az öreg báróné nyájasan biztatta a leányokat, hogy játsszogassanak, szórakozzanak kedvökre.

— Kedves nagymamácska, szólalt meg Blanka, szabad volna kocsikáznunk? Olyan gyönyörű az idő!

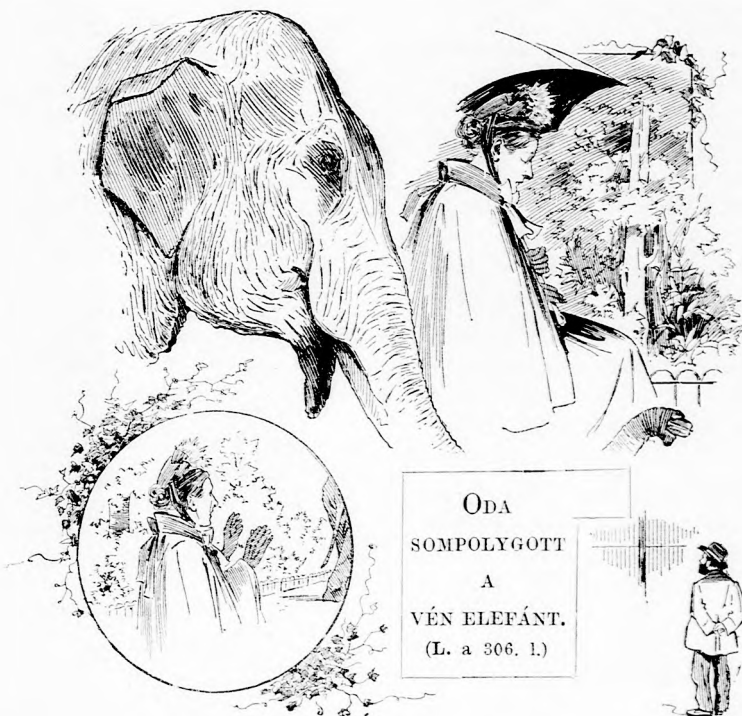
— Nem bánom, kedveseim. Mondd az inasnak, hogy fogasson be. De hová kocsiztok?

— Hát... hát... talán megmutatnánk Piroskának a tengerszemet, szolt Évike. Az olyan szép!

— Kissé messze van. No, a kisasszony veletek mehet. Az ut jó, megjárhatjátok.

— Jaj de kellemes lesz! tapsoltak Blanka és Évike. Majd meglátod, Piroska, milyen szép helyre viszünk.

— Jó, jó, kedveseim, szolt a nagymama.



ODA
SOMPOLYGOTT
A
VÉN ELEFÁNT.
(L. a 306. l.)

De ti öltöztetek át; ilyen hétköznapi ruhában nem mehettek el hazulról.

Mialatt Blanka és Évike öltözködtek, Piroska maga volt az öreg bárónéval, ki nyájasan beszélgetett vele. Hallott már valamit Dezső eltűnéséről és kérdezősködött, valjon haza került-e már az a fiu?

— Ah, dehogyan került! felelé Piroska sohajtva. Azt sem tudjuk, hova lett!

— Ugy látom, nagyon busulsz utána. Pedig ezt szinte nem is érdemli az ilyen vásott gyerek.

— Ó, Dezső nem vásott gyerek, tiltakozott Piroska élénken. Ó nagyon nemes szívé,

bátor, önfeláldozó... csak hogy... csak hogy nagyon indulatos, akaratos. Amit egyszer eltökélt, attól nem tágít, akármilyen történjék.

— Annál rosszabb... ismerem az ilyen szilaj természetet. Ó!... mennyi szomorúságom volt és van éppen ilyen miatt!

S kezeibe temetve arcját, nem bírta vissza tartani könyeit. Piroska, kissé megzavarodva halkán mondá:

— Ó, bocsánatot kérek... talán valami olyat mondtam, amit nem köllött volna...

— Nem, édes leányom, te nem mondtál semmi helytelen. Csak úgy... eszembe jutott egy szomorúságom...

Piroskának is eszébe jutott valami. Az, amit Blanka és Évike beszéltek a nagymama eltűnt fiáról; eszébe jutott az az arckép, meg az a csodálatos hasonlatosság. De olyan zürzavaros gondolatok kavarogtak fejében, hogy a világért sem merte volna elárulni. Az öreg báróné pedig letörölte könyeit és nyugodtabban mondá:

— Igazad van, kedvesem, ha busulsz kis rokonod miatt. Mert ugy-e, rokonod?

— Nem rokonom... ő nem rokona a doktor bácsinak sem.

— Hát akkor kicsoda?

— Nem tudom. És az a furcsa, hogy ő maga sem tudja. Valami titok van a dologban. De, hogy mi, azt Dezső nem tudja. Szüleire nem emlékszik, és az apjától nincs egyebe, csak egy kis arany tokocska, amelyben emlékképet szokás nyakra fűzve viselni.

(Folytatása következik.)

A MEGHALLGATOTT KÉRÉS.

KUJTOR kutya hajdanában
Jupiter élébe ment:
»Istenek hatalmas atyja,
Hallgasd meg kérelmemet!

*Hiszen csinos vagyok testre,
De hát — rövidre szabád.
Am szebb volnék, ha testemet
Még hosszabbra nyujtanád.*

*Tegnap láttam a bozótban
Egy gyönyörű állatot —
Neve kigyó. Ah, a boldog!...
Láb nélkül is járhatott.*

*Farka hegye a fejétől
Volt ölnyire legalább...
Testemet ilyen nyulánkra
Kár, hogy meg nem alkotád!*

*Ó Jupiter, világ ura,
Hallgasd meg kérésemet:
Nyujtsd ki, mint a kigyóét,
Nékem is a testemet!»*

*S mond Jupiter: »Kutyám, Kujtor,
Ha nem kívánsz egyebet —
Jó, legyen. Patak vizében
Am tekintsd meg testedet!«*

*Kujtor bele néz a vízbe...
S azután elhallgatott.
Hogy meg volt-e elégedve?
Biztosat nem mondhatok.*



KIBÉKÜLÉS.

(Képpel a 296. lapon.)

MA REGGEL óta nagy haragban volt a Vicza meg a Jancsi. Az pedig nagy eset. Így nem lehet békesség és vidámság a házban. Mert tudni való, hogy a Vicza, no az senki se más, mint Évikének a legkedvesebbik Viczája; a Jancsija pedig nem csekélyebb legény, mint a Lajoska páratlan és egyedüli Paprika Jancsi pojáczája.

Régóta vetélkedtek egymással, hogy ki a különb.

— Én beszélni tudok. Ha egy kicsit megnyomnak, mindjárt kiáltom, hogy: »ma-ma!«

Ezt a Vicza mondta, vagyis, hogy egészen az igazság szép ösvényén maradjunk, a Vicza talán csak sugta, mert hangosan Évike mondta ki. De Paprika Jancsi nem maradt adós és Lajoskával ezt mondatta:

— Persze, tudsz sírni a mama után! Unalmas, nyafogó portéka vagy. De én! Bezzeg, ha engem kissé megnyomnak, tánczolkézzel-lábbal, fejfel, mint a legjobb csárdás-tánczos.

— Azért mégis csak hitvány pojáczka vagy s tartsd szerencsédnek, hogy ilyen előkelő, finom Vicza, amilyen én vagyok, szóba áll veled.

— Nevetséges! Én pedig azt mondom, hogy ha most rögtön bocsánatot nem kérsz és el nem ismered, hogy én vagyok különb, akkor én nem állok többé szóba és nem is játszom többé veled!

— Én sem veled! Azért sem!

— Jól van, hát azért sem!

A Vicza elsietett jobbra, a Jancsi balra. Persze mindegyik a maga gazdája karján. Mert az csak természetes, hogy Évike is, Lajoska is a maga kedveltjének fogta a pártját. Sőt ti talán még azt is gondoltátok, hogy nem is a Vicza meg a Jancsi pöröltek így, hanem Évike és Lajoska, mindegyik a maga bubáját akarván a másikkal szebbnek és különbnek elismertetni; de azt csupa daczból egyik sem volt hajlandó megtenni.

Hogy esett hogy nem, már én bizony

nem tudom; de minek utána a Vicza és a Jancsi látni sem akarták egymást, tehát Évike és Lajoska is kénytelenek voltak külön-külön járni-kelni a kertben és udvaron. Eleinte nem bánták. De már délre egyik is, másik is olyan formát gondolt, hogy sokkal vigabban telt az idő, mikor Vicza meg a Jancsi még nem voltak haragban s így ők is együtt játszogattak. Most meg mit csináljanak egész délután?

Hát biz' a délután is unalmasan kezdődött. Évike kisétált a kertbe és jobbra ment; Lajoska is kisétált oda és balra ment. A Vicza és Jancsi pedig konokul hallgatott, egyik sem árulta el mit gondol.

A kert közepén pad állott. Évike már elfáradt és leült. A másik oldalról Lajoska jött, szintén fáradtan. Ő is leült. Persze a másik oldalról, háttal Évikének, mert a haragos Vicza és Jancsi nem akarják egymást látni.

Ott üldögéltek. Egyszer aztán Évike így szólt:

— Az én Viczám mégis csak jobb, mert ő nem haragtartó. Azt mondja, hogy a Jancsi nagyon gyönyörű Paprika Jancsinak; de hát nem Vicza, és így nem is lehet össze hasonlítani a Viczával.

— Ó, az én Jancsim is azt mondta, hogy Viczának a Vicza hetedhét vármegyében a legszebb, de hát nem Paprika Jancsi. Az egyik lehet a legszebb Vicza, a másik a legszebb Jancsi, és jól megférhetnének.

— Bizonyosan meg is fognak félni egymással. Béküljetek ki, Viczácska!

Évike oda tartotta a Viczát. Lajoska meg a Jancsit. Nem ellenkeztek, össze dörögöltek az orrukat, ami azt jelentette, hogy megcsókolták egymást, szent a béke.

Ha pedig a Vicza és a Jancsi kibékültek, hát persze Évike és Lajoska sem maradhattak haragban. Ők is megcsókolták egymást, de igazán.

— Tudod, Évike, nem fogjuk többé egymást boszantani, kedvelt játékaikat kölcsönösen ócsárolni. A duzzogás és haragoskodás nagyon kellemetlen időtöltés!

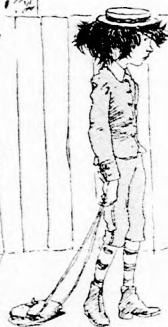
VAD LACZI A SÁMSON ÜSTÖKÉVEL



Jaj, de borzas vagy te, Laczkó!
Hisz' rád nézni is borzasztó!




Apja szidja, kéri anyja:
„Ollót!” — „Csak azért se!”
mondja.




Utezők réme lett belőle —
Aki látja, fut előle.

Iskolába sem eresztik —
Mindenünnen kirekesztik.




Rémlátomás! . . . Fésű, kefe! . . .
Szontyolódik gonosz kedve.



Keseredik, sírva fakad —
„Szörnyű sejtelveim vannak!”

S hogy ott tőpreng a fal mellett,
Im a szobalány közelget . . .



Zsuppsz! . . . leöntik. Sikít, kaját —
S végre lenyiratja haját.

ZSUZSIKA ÉS A KROKODILUS.

(Apróka történet képpel.)



MAMA kihajolt a kertre nyíló ablakon.

— Zsuzsikám, én most elmegyek, sürgetős dolgom van. Oda leszek vagy egy óráig. Addig játszogass szépen a kertben, de a kapun nem szabad kimenned.

— Dehogy megyek, anyácskám! Nem is érek rá, olyan sok a gondom és a bosszúságom. A Vicza és a Juczi ma olyan szófogadatlanok!

A Vicza meg a Juczi — ez sem volt más, mint a Zsuzsika két bábuja. Ott heverték a padon, hanyatt fekvé s mereven, daczosan bámulva az égre.

Zsuzsika fölemelte őket, büntetésül kissé rá vert a hátukra, aztán oda tette ki őket a padra, hátukat neki támasztva a pad hátának.

— Most aztán szépen üljete, annyit mondok. Mit? Hogy igen? Igéritek? No, akkor jól van. Ha még tovább makranczoskodtok, büntetést kaptok!

A nyitott ablakon át épp ekkor halatszott, amint a mama távozott és csukta be az ajtót. Zsuzsika egy pillanatra az udvar felé szaladt és bucsut intett a mamának. Aztán sietett vissza a Viczához és Juczihoz. Hát biz' ezek már megint nem ültek szépen egyenest, mint jól nevelt baba-kisasszonyokhoz illik, hanem az egyik félre dőlt jobbra, a másik félre dőlt balra és megint csak lustán heverték, csak hogy ez uttal az arcukkal lefelé.

— Ugy? Hát így kell szót fogadni? beszélt hozzájuk Zsuzsika játékos haraggal. Dejszen, ez nem járja! Aki mit ígér, a szerint cselekedjék is. Most már megkapjátok

a büntetést. Nem veszek ölbe, nem is játszom veletek. Amott látom a kerítés mellett Veronkát, ide néz be hozzám. Inkább oda megyek, vele beszélgetek.

A kerítés igen alacsony fal volt. Kivülről Veronka, a szomszédék kis leánya, egy nagy rögre állva, csakugyan a falhoz támaszkodva nézelődött, de bizony nem éppen Zsuzsika felé, hanem egészen más irányba. Bábut tartott az ölében, de arra sem figyelt.

Zsuzsika egy nagy virág-cserepet gurított a fal tövébe, felfordította és ráállt. Így ő is magasabb volt a falnál és kényelmesen cseveggetett Veronkával, kinek mindjárt elpanaszolta, hogy [a Vicza és a Juczi milyen makranczosak. De Veronkát ez, úgy látszik, egy csöppet sem érdekelte, oda sem figyelt, csak nézett a távolba; végre pedig, egészen illetlenül, belevágva Zsuzsika beszédébe, fölkiáltott:

— Ni, ott jönnek ... bizonyosan ez az ... egészen olyan, amilyenek Pali mondta. (Lásd a képet a 304. lapon.)

— Micsoda? Mi az? kérde Zsuzsika.

Ő is arra felé nézett. És jó messze az uton három óriási, sárga szekeret látott, amint a kis városka nagypiacza felé haladtak. A szekerek olyanok voltak, mint valami mozgó házak, még ablak is volt rajtuk. Zsuzsika még soha sem látott ilyet.

— De furcsa! Mi lehet az?

— Én tudom! felelé Veronka büszkén. Az menaszseria. Mondta Palkó bátyám, hogy ma megjönnek.

— Menaszseria? Ó, azt én is tudom, hogy micsoda. Minden-féle vadállatok vannak benne.

— Vannak bizony! Majmok, tigrisek, de még krokodilus is.

— Krokodilus is? Jaj de szeretném azt látni!

Zsuzsika a képes-könyvéből már sok ritka állatot ismert, de egyik sem érdekelte annyira, mint az a borzasztó, förtelmes, de a többi állatoktól annyira különböző krokodilus az ő pánczélos hátával, hosszú farkával, szörnyű szájával. És most itt van ilyen valóságos eleven krokodilus!

A menaszériás kocsikat nagy sereg tolongó gyerek követte, lármázva, zsbongva.

— Onnan közelről talán látni is a krokodilust, szólta Zsuzsika sohajtva.

— Bizonyosan! erősítgeté Veronka. Menjünk mi is oda! Jőjj hamar!

— Nem mehetek! Megigérttem a mamámnak, hogy amíg ő haza nem jön, ki nem megyek a kapun.

— Jaj, csak hogy nem várhatunk ám addig. Ha nem jösz, megyek magam.

Zsuzsika habozott. Minek is ígértette meg vele a mama, hogy ki nem megy a kapun! Tessék, most itt a krokodilus és nem láthatja! Veronka pedig már indul! Még vissza kiált:

— Mire a mamád haza jön, mi már rég vissza tériünk.

Ez kissé neki bátorította Zsuzsikát. De meg egyéb is jutott eszébe.

— Mit gondolsz, Veronka... én azt ígérttem a mamámnak, hogy nem megyek ki a kapun... de ha a falon keresztül másztam, akkor nem is mentem a kapun át... és akkor igazán mondhatom, hogy igazán nem mentem ki a kapun.

— Persze hogy ugy van! No, siess!

Zsuzsika sietett is. Fölkapaszkodott a falra. Egy goromba éles kő megkarmolta ugyan a könyökét, de ezzel nem törődött; és az sem jutott eszébe, hogy kalap, kendő

nélkül indul utnak. Leugrott szerencsésen a fal tulsó oldalán, aztán Veronkával kezét fogva siettek a menaszéria után.

A kocsik ez alatt már jócskán elhalad-
ijetak, nem is voltak láthatók.

— Jaj, talán már utól sem érjük!...
dezett Zsuzsika.

— Te vagy az oka! Mit késelekedtél annyit?

Csakhamar megvigasztalódtak. Amint a sarokra értek, látták a kocsikat befordulni a nagy-piaczra. Most még sebesebben lépegettek, utoljára már futottak és szerencsésen el is érték a kocsikat. Azaz, csak a nagy zsbongó tömeget, amely követte. Egész sereg vásott utczai gerkőcz állt előttük.

— Innen semmit sem látunk, szólta Veronka. Iparkodjunk előbbre.

Ez nem volt könnyű, mert a durva fiúk közt kellett keresztül furakodni. Azok pedig nem könnyen tágitottak, mert maguk is váltig szerettek volna látni valamit, csak lett volna mit. Gorombán lökdösték a kis lányokat hol erre, hol amarra.

— Mit akartok itt? Menjetez haza bá-
buzgatni!

De már ha idáig jöttek, ők sem tágitottak, hanem addig-addig furakodtak, míg végre a legelső sorba jutottak. Ott aztán nagyot bámultak. Még pedig azon bámultak nagyot, hogy éppenséggel nincs mit megbámulni.

— Hiszen ezek a kocsik minden oldalról le vannak zárva, semmit sem láthatni! szólta Zsuzsika.

A menaszéria egyik embere nagyot nevetett rá.

— Oktondi lányok! Talán azt hittétek, hogy ingyen mutogatjuk a ritka csoda-

állatokat? Nem addig van az! Majd sátrat ütünk és aki megfizeti a belépti díjat, az láthatja a tigrist, majmot, krokodilust. Itt most ugyan hiába tolakodtok.

Nagyon leesett az álla Zsuzsikának. De még inkább Veronkának, aki még nagy ijedelemmel fel is sikoltott:

— Jaj, hol a bábum?

A bizony, hol van? A nagy tolakodásban, szorongásban elejtette s akkor hamarjában észre sem vette. De most, hogy a czéltalan kirándulás után haza-térésre gondolt, most eszébe jutott. Jajgatására a sok pajkos fiú hangos kacagással felelt:

— Megette a krokodilus! Szegevény krokodilus! Bizonyosan elrontotta vele a gyomrát!

És csufolták, gúnyolták a két megzavarodott leánykát. Zsuzsika most már ugyan csak bánta, hogy ide jött.

— Siessünk haza! Kár is volt eljönni!

Szaladtak, hogy a fiúk gunyjától meneküljenek. Annyira siettek, hogy szinte bele ütköztek egy szemközt jövő asszony-ságba.

— No no, gyerekek, ne rohanjatok oly vakon! szólt az asszonyság.

Aztán boszus csodálkozással kiáltott fel:

— Zsuzsika! Hát te hogy kerülsz ide az utcára?

— A mama... a mama! hebegte Zsuzsika ijedten.

— Igenis, én vagyok. Nem számítottál rá, ugy-e, hogy velem találkozol? Felelj, miért talállak itt, mikor megígérted, hogy ki nem mégy a kapun?

— Én... én... kedves mama... nem is mentem ki a kapun... Veronka tudja...

— Igen...nem a kapun jött ki, hanem a kerítésen mászott át, bizonyítá Veronka.

— Ugy? Tehát azt hiszed, hogy az ígéretet szabad furfanggal kijátszani? Mást ígérni, mást cselekedni? No, majd otthon számolunk. Most jőjj hamar, mert esőre áll az idő. Még csak kalapod és felöltőd sincs.

Csakugyan, mire a házukhoz értek, megeredt az eső.

Otthon aztán következett a vallatás. Pironkodva ismerte be Zsuzsika, hogy a krokodilust akarta látni, azért szegte meg ígéretét, ámbar biz' ő tudta, hogy amikor a falon mászik át, épp úgy megszegi, mint ha a kapun ment volna ki. A mama nagyon komolyan mondá:

— Igen megszorítottál, de magadnak is veszteséget okoztál. Mikor azt a mena-



— NI, OTT JÖNNEK! (Lásd a 302. lapon.)

zseriát megpillantottam, mindjárt eltökéltem, hogy holnap elviszlek oda. De most már ennek vége. Nem fogod látni.

Keserves zokogással feküdt le ez este Zsuzsika. Az eső oda künn nem zuhogott talán olyan sűrűn, mint az ő könnyei. És amint végig gondolta, honnan ered ez a nagy szomorúsága, egyszerre csak még valami más is jutott eszébe.

— Jaj, a Vicza meg a Juczi! Ott hagytam őket a kertben. Agyon áznak!

Már késő volt, mindenki aludt, mikor erre a borzasztó dologra rátért. Mit csináljon? A mama nem fogja megengedni, hogy most éjnek idején esőben kimenjen a kertbe. Nem tehetett egyebet, mint hogy addig sirt és kesergett, míg végre kimerült és elnyomta az álmot.

Más nap reggel oda künn újra derült napfény mosolygott; de Zsuzsikának bizony nagyon beföllegzett. Mihelyt megreggelizett, azonnal kisetett a kertbe. A két bábu ott feküdt a padon... de milyen állapotban! A nagy eső teljesen lemosta róluk a festéket, a szép hajuk lemállott, a ruhácskájuk pocsecská lett, rájuk sem lehetett ismerni. Ezekkel ugyan senki sem játszik többé!

— Ó, mennyire megjártam!... zokogott Zsuzsika. A krokodilust sem láttam, a bábuim is oda vannak! Ha megtartom hűségesen, amit anyácskámnak ígértem, nem felejtettem volna itt a Viczát és a Juczit és megláttam volna a krokodilust. Miért is jártam olyan görbe uton!

Már ezen többé nem lehetett segíteni. De nem is felejtette el Zsuzsika azt a krokodilust, amelyet ilyenképen nem látott; s valahányszor később kedve támadt olyasmire, amiről jól tudta, érezte, hogy nem

szabad, mind annyiszor idején vissza tartotta az a gondolat:

— Hát ha ugy járok, mint a krokodilussal? Nem, inkább nem teszem!

És ezt soha sem bánta meg.



NAGY GYÜLÉS A ZÖLDBEN.

(Képpel a czímlapon.)

NÉGYEN valának és ülének ott együtt: Mariska és Boriska, meg Jóska és Misike. Nagy tanácskozásba merültek, ám-bár voltaképen nem ezért mentek ők ki oda a mezőre.

Misikének hét juhocskája és három báránykája volt. Nem hogy éppen egészen a magáénak mondhatta volna — dereá voltak bizva, hogy legeltesse őket.

Mariskának három gyönyörűséges libája volt: komoly, méltóságos jószágok, melyek minden ficzkándozás nélkül sétáltak Mariska előtt, amint ez a legelőre hajtotta őket.

Boriskának nem volt se juhocskája, se libácskája, de volt egy kosárka virága. Azaz, hogy a virág nem egészen az övé volt, mert az anyja küldte vele a néniékhez, akik lakodalomba készültek és bokrétára volt szükségök.

Jancsika sem járt üres kézzel. Apja, az asztalos, küldött vele egy széket a plébános urnak, mert megígérte, hogy ma reggel a szék okvetlenül otthon lesz.

Ilyeténképen tehát, az bizonyos, egyikök sem azért indult meg hazulról, hogy gyűlésre menjen. De hát amint Jóska és Boriska találkoztak, jónak látták kissé megpihenni s Boriska megpróbálta, milyen ülés esik a plébános ur székén. Épp ekkor érték oda Mariska és Misike is, és mivel a széken nem volt számukra hely, de a puha pázsiton bőven elfértek, tehát oda telepedtek le. Mert hát fontos elintézni valójuk volt.

— Én azt mondom, hogy majd ha elvégezzük a dolgunkat, menjünk ki a patakra rákászni, szólta Misike.

Mariska inkább pillangót akart fogni, Boriskának pedig arra volt kedve, hogy otthon főzőcskét játszanak, míg Jóska a mellett erősködött, hogy az erdőre menjenek madárfészket keresni.

— Azt nem szabad! A tanító ur mondta, hogy az gonoszság, tiltakozott Mariska.

Mindegyik erősködött a magáé mellett. Igy tehát bizony élénk és hosszú volt a vita. A juhocskák türelmesen várták, mikor hajtja már őket odább Misike; a libák pedig egészen közélről komolyan hallgatták a vitát és bizonyára nagy örömük telt benne, hogy Mariska, oly határozottan védte a madárfészket. Am de a legtürelmesebb bárányka türelme is elfogy és a legkomolyabb liba is jobb szereti az izes füvecskét a szép beszédnél. Már pedig a gyűlés még tovább állt s még sokáig eltartott, mert meg-egyezni nem tudtak. Végre már neki tüzesedtek és haragosan kiáltozták egymásnak:

— Én nem megyek rákászni!

— Én pedig nem megyek madarászni!

— Én sem játszom főzőcskét!

— Én pedig nem futkosok pillangó után!

Mérgesen fölugráltak, de nem csak mert össze pöröltek, hanem mert haragos kiáltozás is hallatszott több oldalról. A juhocskák a tilosba tévedtek, a libák egy zöldes kertben lakmározta, Boriskát az anyja, Jóskát az apja kereste nagy haraggal, mert a néni a virág miatt, a plébános ur a szék miatt rájok izent. Kár, bosszuság, kellemetlenség volt minden felé.

— Elvesztegetitek az időt, a helyett, hogy azt végeznétek, ami rátok van bizva?

Hát csakugyan nem ment azon a napon de egyikök sem ám, se rákászni, se madarászni; főzőcske sem volt, pillangó-kergetés sem. Otthon ültek mindannyian szoba-áris-tomban.

El is tökélték, hogy jövőre csak olyankor tartanak nagy gyűlést, mikor egyéb dolguk nincs.

A VÉN ELEFÁNT CSINYE.

(Képpel a 297. lapon.)

SZELID, okos vén állat volt, sok esztendő óta lakosa egy nagy város állatkertjének. Szerette mindenki, mert ő is szerette maga körül az embereket, de legkivált a gyermekeket. Külön nagy térség volt az ő számára kihasítva. Magas emelvény mellé állva, türelmesen szedett a háttára egész tuczat vig gyereket, körül sétált velök, aztán megint az emelvény mellé állt, hogy leszállhassanak. Kapott is aztán mindenféle csemegét s nagyon ügyesen tudta elvenni az orrmányával.

Egy napon ott ült a nézők közt egy uri asszony is. Egy kis csomag volt a kezében s abból koronként egy-egy cukorkát vett ki és evett meg.

A vén elefánt messziről látta ezt. Gyánította-e, mi van a csomagban és szerette-e az édességet? — biz én nem tudom. De minduntalan oda sandított s alig ha rossz néven nem vette, hogy van itt valaki, aki csemegézet, de neki nem juttat belőle. És alkalmasint így gondolkozott:

— No megállj! Ha nem adsz, veszek.

Az uri asszony a nagy melegtől kissé bágyadtan ült ott. Eszre sem vette, hogy hátulról nagyon lassan, nagyon csöndesen oda sompolygott a vén elefánt. Nem is ment egészen közelre, hanem egyszerre csak kinyújtotta az orrmányát és hirtelen elkapta az asszony öléből az egész csomagot, aztán gyorsan elinalt. A neszre fölrezzent az asszony, észre is vette az elefánt csinyét s haragosan futott utána. De biz' a jó cukorkákat nem kaphatta többé vissza, mert a hamis vén elefánt mindenestül begyúrta a szájába és megette.

Miután lenyelte, csöndesen vissza sétált és hunyorgó szemekkel nézegetett szét, mintha azt mondta volna;

— Ne vegyétek rossz néven. Én sokat mulattatlak titeket, hát ti is szerezhettek nekem egy édes perczet. Ez az igazság, ugy-e?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 17-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

A	r	a	n	y	J	á	n	o	s
R	e	m	é	ny	s	é	g		
A	m	e	r	i	k	a			
Ny	i	r	e	ty	ü				
J	á	n	o	s					
Á	k	o	s						
N	a	gy							
O	k								
S									

Helyesen fejtették meg: Fáy Erzsé, Gonda Lajos, Kenessey Iza és Paula, Jálics Matild, Josipovich Kálmán (egy olló-nyisszantással simára vághattad volna a papirosod rongyos szélét. *F. b.*) Spitzer Flora, Frey Irma, Taubner Margit, Misner Janesi, Pollák Alfréd és Dezső, Denk Gusztáv, Gerde Oszkár, ifj. Kubinyi György, Nékám István, Timár Stefánia, Strasser Julcsa és Henrik, Mérey Ágosta, Bokrossy Mariska és Jenő, Beinhauer Irén és Róza, Gyémánt Ilona, Szentpétery Gyula, Loránt Ella, Szarvassy Erzsike, Diamant Rózika, Guckler Rozália, Koritschner Margit és Iván, Engel Jenő, Bohn Margit, Horváth Valéria, Szeniczey Katicza, Halperth Erzsike, Laendler testvérek, Pollák Jenő, Miklós Zoltán és Géza, Harkányi Sándor, Tenner Elza, Bauer Ferencz, Pösztör Izabella, Horváth Elemér, Ungár Béla, Gruber Henrik és Jenő, ifj. Gaál Gyula, Wéber Della, Szöllősy Aurél, Loschitz Alice és Juliska, Zurányi Gusztáv, Kövér Gyula, Ígyártó Zoltán és Sándor, Przybilla Jenő, Stermeczky Lajos, Faludy Mariska, Rodakowski Andrzej, Ausländer Huska, Kék Sarolta, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Koller Edithke, T. Nagy Miczike, Fogarasy István, Hunfalvy Livia, Spitz Regina, Oesterreicher Magda és Miczike, Posner Oli, Kaczander Teresi, Schwarz Magda és Béla, Neumann testvérek.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Diamant Rózika, Budapest*, kinek a jutalom-könyvet (*»Tannenburgi Róza,«* írta *Schmid Kristóf*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, kemény kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 16-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Szász Gyula, Tenner Elza, Bauer Ferencz, Páskesz Czili és Bella, Schwarz Bandi.

REJTVÉNYEK.

I. Betűrejtvények.

1. 2.

K'	B b	S	Œ
A	B b b B	S	Œ
	B é B b		

3.

n N n N n Péter.

N n n n N Pál.

II. Rejtett szavak.

V-vel: a betűt nem látja,

Cs-vel: rövid kötő-szó,

L-lel: emberek tanyája,

Ny-nyel: testedből való,

B-vel: kocsinak a része,

R-rel: rakodók tevése,

Sz-szel: osztályt is jelez, —

No, vágj neki — nem nehéz!

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

Rüstig Zsigmond, az új Robinson.

Irla Marryat, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska G. 94 képpel, kemény kötésben.*

(A jutalom-sorsolásban azok vesznek részt, akik mind a négy rejtvény megfejtését beküldik.)

Kis Értesítő.

A »KIS LAP« jutalom-pályázatát a pünkösdüi szent ünnepekre volt szándékomban kihirdetni. De annyi felől kértek tőlem halasztást, hogy bele kell nyugodnom és engedek. Legfőbb okul azt hozzák föl a nagy számmal érkezett

levelek, hogy épp e f. hó derekán kezdődik az iskolákban a vizsgálatokra való készülődés, a jövő hóban meg folynak a vizsgálatok. Ilyenkor legtöbbször annyira el vagytok foglalva, hogy kevés ügyet vehetnétek a pályázatra, mellyel a köteles munkától elvonmon titeket nem lehet és nem szabad.

Marad tehát a nagy-pályázat a nyári szünet-időre, midőn bővebb érkeztetek, több kedvetek is lesz annak kidolgozására.

Amennyit azonban már most is megsughatok, hogy a kitűzendő jutalomtárgyak díszesek és becsesek.

És arra is volt gondom, hogy a szerint, amint fiú vagy leány lesz a nyertes: a jutalomtárgyak is akként vannak megválasztva.

S ezzel méltányos kívánságoknak megfelelően, annak idején majd kiállok a porondra s megfuvom kürtömet, hogy mindnyájatokat a nemes versengésre össze hívjalak. **Forgó bácsi.**

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Divéký Adorján 50 kr., Gáyer Gyula 1 frt., Hajós Anna 1 frt., Schwarz Bandi 1 frt., Harmath Rudolf *) gyűjtése 80 kr. (Egyes adakozók: Harmath Rudolf édesanyja 20., Harmath Lajos 20 kr., Harmath Sándor 10 kr., Harmath Lajos 10 kr., Harmath Jolán 10 kr., Harmath Rudolf 10 kr.) Zurányi Gusztáv 50 kr., Kálmán Feri 8 frt., 42 kr. (Egyes adakozók: Kálmán Rudolf 1 frt., Szalaesy Istvánné 1 frt., Piher Gyula 1 frt., Szalaesy Gizella 1 frt., Osztrovizky Pista 1 frt., ifj. Kálmán Rudolf 50 kr., Völgyi Elemér 30 kr., ifj. Kálmán Rudolfné 30 kr., Kálmán Ferike 1 frt., Kálmán Bandi 50 kr., Kálmán Juliska 50 kr., Killányi Zsigmond 10 kr., Kálmán Mariska 22 kr.)

Köszönet a buzgó gyűjtőknek és nemes adakozóknak.

Az adományokat rendeltetésük helyére juttatom.

*) Rezső nem név. A Rudolf magyar neve Radó. F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Laendler test. A szerencse vak. De vak az ember is. Nem látja meg, csak úgy botlik beléje. Olyik még akkor sem ismeri fel. A megszerzett siker a legkedvesebb elégtétel. A Küssler testvérek lakhelye: Tápió-Szele, (Pest vmegye). — Tomcsányi Edith. A levelkéden olvasható pósta-bélyeg szerint május 5-én küldted el megfejtését olyan rejtvénynek, melynek beküldési határ-ideje a múlt hó (április) 29-én járt le, amidőn minden beérkezett

megfejtést a »Kis Lap« már közölt. Ha nevedet a megfejtők névsorában akarod látni, jobban igyekezzél. — **Barra Olga.** Boldog volnék, ha annyi volna az érkezőm, hogy a sok kedves meghívásnak megfelelhettek s így élhettek a ti házatok magyaros vendéglátásával is. — **Kálmán Feri.** Az adakozók neveit máskor világosabban írjad vagy irassad le. — **Kenessey testv.** Az irás csinos. De melyötöké? — **Rosenberg Antal.** Egyes szerkesztés. De ebbe olvasó társaid már ugy bele tanultak, hogy meg köll rájuk nézve nehezíteni: p. u. ugy, hogy a kockák ne csak hosszában, de széltében is valamely értelmet rejtessenek magukban. — **Deutsch Lina.** A szeretetre méltó sorok után azonnal intézkedtem. Előfizetni áprilistól kezdve lehet. — **Barber Pál.** Eő egy hangzó, zs egy mássalhangzó-számba megy. Ily értelemben kiigazítva közölhetném. — **Selevér Flora.** Mindig és mindenképen örömet olvasom soraidat. — **Patterson testv.** Kérdésekre a m. számban megadja a választ ez a rovat. — **Lövy Jolán.** Ph s ny csak egy betűt jelent. Rejtvényednek még egy fogyatkozása van: te csak a megfejtését küldöd s nem egyúttal a feladott szavaknak és neveknek széthányt betűit is. — **Gáyer Gyula.** Fölépülésed híre igaz örömmre szolgál. — **Stauber testv.** A jelen szám »Kis Értésítő«-jében foglaltatik válaszom. — **Wiesner Bódog.** Ha meg nem akaszt valami, magam is örömmel nézek ama szép napok elé. Képrejtvényeidet szabatosan csináltad meg, de megoldásuk nagyon is könnyű. — **Majeresik Annuska.** Mire feleljek neked, ha nincs valami fontos kérdésed hozzám? — **Dallmann Ernő.** Rokonzó szívvel veszek részt a te nagy vesztéségedben, mely édes jó anyád halálával érte szivedet. Áldott lelke legyen az élet utjain a te őrző angyalod. — **Szemők testv.** A leragasztott levelet lépőcsétnél szintén fölösleges munka. — **Posner Oli.** Hát ha elválík harmadszorra? Elhasznált lev. bélyegeket küldhetsz. — **Fáy Erzsí.** A friss, balzsamos tavaszi levegőn gyorsan meggyógyulsz. Kivánom is szívből. — **Weisz Miklós.** A mese nagyon régi: de a latinból való fordítási ügyességged dicséretre érdemes. A rejtvények kettejét besoroztam. — **Schwarz Magda és Béla.** Ha üzenet nem ment, a leveletek nem jött meg. — **Berkovits René.** Abban leld jutalmadat, ha jól megoldottad a feladványt. Hogy nyerj is: az véletlen. Különben, aki szereti a könyvet, nem ezen a réven szerzi. — **Több levélről a jövő számban.**

ROVÁS.

D. B. rongyos levele nem jöhet figyelembe.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.